

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica



De reiziger – Omkeren

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff osa
- 4 Weg uit het moeras
- Yvonne Peyresaubes osa over omkeren
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Elizabeth van Dis*
- Evelien Meijs en Chris van Wieren
- 13 Als ik uit mijn raam kijk... - Mireille de Vreeze
- 14 Hoe zouden zij geloven zonder van hem te hebben gehoord - Erik Borgman
- 17 Zing! - Femke Soethoudt
- 18 ZinneBeeld - Bernadette Herber
- 20 Ondersteun de ToekomstAcademie
- Toprak vertelt zijn verhaal
- 21 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink over gebed en de verloren zoon
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Sebastiaan Hexspoor*
- Chris van Wieren en Evelien Plaisier

Bij het beeld

William Kentridge maakte in 2015 voor het EYE een video-installatie van 45 meter lang. Te zien is een stoet mensen die als een processie voorbijtrekt: muzikanten, mensen met protestborden, toeterende media en zieken, een onuitputtelijk stroom die maar doorgaat. Kan je überhaupt nog omkeren?

Op de cover:

More Sweetly Play the Dance - William Kentridge
EYE Filmmuseum, Amsterdam 2015. Foto: Hans Wilschut

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas osa
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Evelien Meijs, Anne Nij Bijvank osa, Evelien Plaisier, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee:

Elizabeth van Dis, Bernadette Herber, Sebastiaan Hexspoor, Ingrid van Neer-Bruggink, Anne Nij Bijvank osa, Mariella Oberndorff osa, Yvonne Peyresaubes osa, Nazrina Rodjan, Femke Soethoudt, Toprak, Mireille de Vreeze

Fotografie:

Bernadette Herber (p.18),
Roelant Meijer (p.3, 10, 14, 17, 21, 24),
Hans Wildschut (cover, p.4, 14)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal € 10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

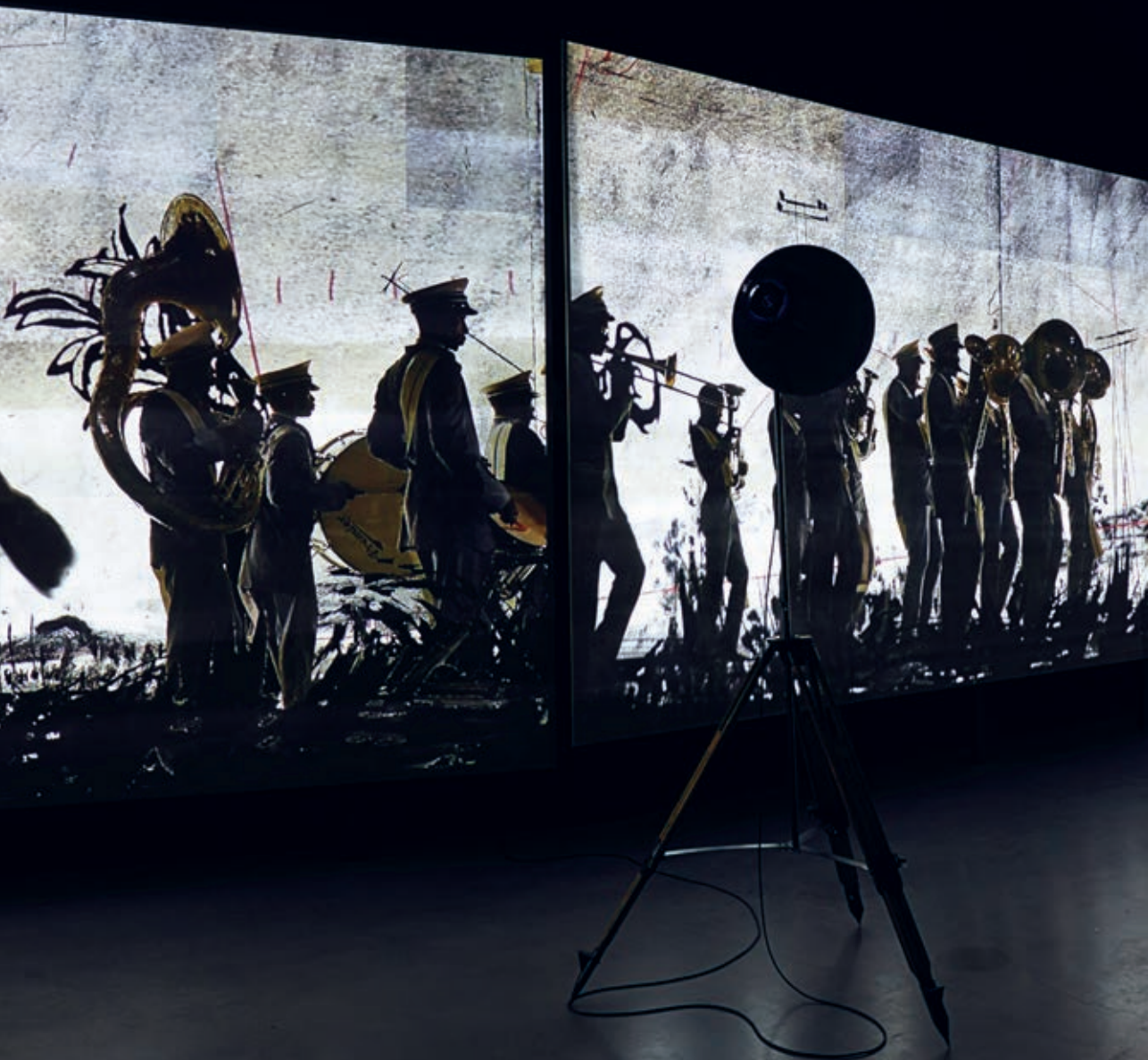
A photograph of a woman with short grey hair and glasses, smiling and looking out a window. Her reflection is visible in the glass. The title 'Een goed begin' is overlaid in white text on the left side of the image.

Een goed begin

Een nieuw jaar! Ik denk dat velen van u ook dit jaar beginnen met de gedachte: ik ga er iets goeds van maken. Misschien wel met voornemens als: ik wil dit jaar meer tijd inplannen voor stiltemomenten, voor mezelf en wellicht met God. Of: dit jaar ga ik meer van mijn aandacht geven aan... Iedereen kan deze rij wel aanvullen. Bij mezelf hoor ik dan ook direct een stemmetje in mijn achterhoofd, dat zegt: 'Mooi, maar dat heb ik eerder gehoord!' Toch verlang ik ernaar om het op een dag wel te kunnen.

Een nieuw begin doet me denken aan het gevoel dat ik altijd had bij een nieuw schrift op school. Zo mooi mogelijk beginnen - tot de eerste fout. Dan moest je gaan gummen en bleef het toch niet zo mooi als je eigenlijk zou willen. Tegenwoordig is dat gemakkelijker: je kunt steeds opnieuw beginnen met een lege pagina op je scherm. Maar ook dan wil je net als toen iets moois en overzichtelijks maken.

Ik heb steeds de behoefte om het anders te gaan doen, beter, mooier. Dat verlangen dat maar blijft... Is dat het verlangen de mens te worden die ik zo graag zou willen zijn, een zoektocht naar wat echt gelukkig maakt? Augustinus heeft het over een gezamenlijke zoektocht. Hij ziet vriendschap als samen op weg zijn en samen de vrede smaken. Want, zo zegt hij, vrede kun je nooit in je eentje genieten. Vrede veronderstelt gemeenschap. Ik heb anderen nodig! Ja, dat wist ik al, maar af en toe wordt het je weer eens extra duidelijk. Zoals elk nieuw jaar: je begint met nieuwe voornemens, waarvan je weet dat het vaak gebroddel wordt, en toch ga je samen door. Toch willen we die gemeenschap blijven vormen die elkaar steunt op de weg van vrede, die uiteindelijk zal leiden tot meer hemel op aarde. Dat dat verlangen ons verder drijft: zo wens ik ons allen een vredevol en vreugdevol 2018!



Weg uit het moeras

Yvonne Peyresaubes osa

‘Waar zijn we nu terechtgekomen?’ De uitnodigende geasfalteerde weg die zich ineens tot bospad vernauwde, houdt nu op in een onduidelijk spoor: moerassig, met kuilen vol water. Iedereen kijkt verwijtend naar mij. Met reden: ik ben degene die bij een driesprong zei: ‘Naar links, dat is de goede richting.’ En nu? We fietsen niet in een of ander oerwoud, ver van de bewoonde wereld, maar toch: ik voel me ongelukkig, vernederd. De plagende opmerkingen van de groep kan ik nog niet aan. Is het zo erg om je te vergissen? Om de verkeerde weg te kiezen? Nee, zeker niet. Maar het toegeven, dat is een andere zaak. Je verliest je gezicht. Niet alleen in andermans ogen, ook in eigen ogen. Duidelijk is dat we terug moeten, tot het punt waar het fout is gegaan. Omkeren dus. Iemand klaagt over honger, over vermoeidheid. Zonder dat mijn naam wordt genoemd, ervaar ik die klachten als verwijten, als aanvallen op mijn zelfverzekerdheid en mijn gevoel van eigenwaarde. Hoe komt het dat wij (ik in ieder geval) zo moeilijk kunnen toegeven dat we het verkeerd hebben gezien, verkeerd ingeschat? In theorie weten we dat het menselijk is om je te vergissen, maar die ervaring zouden we graag voor

onszelf houden. We willen onze vergissing toedekken. Maar toegeven brengt een ontspanning teweeg; er wordt geplaagd en ik kan er weer om lachen. Terug bij de ‘fatale’ driesprong nemen we de andere weg en komen veilig bij de goede plek, al is het wat later dan gepland.

Vastgelopen

Omkeren is een woord dat wij vaak in de Bijbel tegenkomen. Omkeren duidt op een beweging, een proces. Wij horen het vooral uit de mond van profeten, die geïnspireerde sprekers die ook ‘zieners’ worden genoemd. Niet omdat zij toekomstige gebeurtenissen kunnen voorzien, maar omdat zij kritisch naar het nu kijken.

Er kunnen gedachten in ons opkomen die ons op een verkeerde weg leiden

Ze onderscheiden handelingen en wegen die tot impasses leiden en waarschuwen daarvoor. Ook hier is de eerste stap: erkennen dat je de verkeerde weg bent

opgegaan. Dat is natuurlijk vernederend, pijnlijk voor je gevoel van eigenwaarde. Je voelt je belachelijk tegenover anderen die het niet zo nauw nemen, die beweren dat een beetje oneerlijkheid niet zo erg is. Iedereen doet het toch?

Verleidingen

Regelmatig staan we voor een keuze. Er kunnen dan gedachten in ons opkomen die ons op een verkeerde, gevaarlijke weg leiden. Ik denk daarbij aan psalm 73, waar de dichter heel pessimistisch aan het mijmeren is. Het is alsof hij net de

En toch - was ik niet altijd bij U?

krant heeft gelezen met al die berichten over corruptie en het witwassen van geld. Die lui maken het goed, denkt hij: 'Grijnzend, kwaadaardig van taal, staan ze sterk genoeg om te dreigen' (vers 8).

Wat nog erger is: ze staan sterk genoeg om de psalmist te laten twijfelen. Verbitterd vraagt hij zich af of het nog zin heeft om steeds zijn best te doen om eerlijk en

betrouwbaar te blijven. Het is niet alleen verontwaardiging die hij ervaart, maar ook afgunst. Door afgunst raak je zo gericht op het succes van de ander dat je je eigen gaven en zegeningen vergeet en jezelf leeg en waardeloos voelt. Dwaas toch! Ja, dat ontdekt de psalmist als hij gaat nadenken. En dan komen die wonderlijke woorden: 'En toch - was ik niet altijd bij U?', een gebed van opluchting en dankbaarheid. Wat mij opvalt is dat we hier woorden herkennen uit het Nieuwe Testament, namelijk van de barmhartige vader aan zijn oudste zoon, wanneer die het niet kan hebben dat zijn weggelopen, verkwistende broer zo maar met muziek en feest en lekker eten welkom wordt geheten. Hij, de oudste, de brave, gebruikt woorden die getuigen van onbegrip, van afgunst ook. De vader spreekt hem niet tegen en praat zichzelf niet goed. Hij zegt alleen: 'Jij bent altijd bij mij en alles wat van mij is, is ook van jou.' Als je weet wie je bent en waar je staat, is er geen reden tot afgunst.

De drie evangelisten Matteüs, Lucas en Marcus vertellen dat Jezus aan het begin van zijn openbare leven de verleider ontmoet. Die vertegenwoordigt de verlokkingen van een wereld waarin geld,

Een profeet brengt ons de scheppende trouw van de Eeuwige in herinnering

macht en status zo'n belangrijke rol spelen. Het is de bekoring van het succes: van niets brood maken en daardoor iedereen in je ban krijgen, in je macht. De verleider gebruikt teksten uit de Bijbel om zijn gezag te steunen, maar Jezus trapt er niet in. Macht, prestige, bewondering - daarvoor is hij niet gekomen. Hij is gekomen om te dienen. En wanneer niet meer de duivel, maar zijn vrienden hem een andere weg proberen aan te praten, is zijn reactie heel fel: 'Ga terug, achter mij, Satan! Je zou me nog van de rechte weg afleiden!' (Matteüs 16,23). De geniepige suggesties van de verleider, het onbegrip van de vrienden en hun angsten maken duidelijk wat de weg van Jezus zal zijn. Geen rijkdom die macht geeft, geen prestaties om indruk te maken en populair te worden, niet toegeven aan de bekoring jezelf als de belangrijkste te zien. Dat is zijn keuze.

Profeten als wegwijzers

Het is fijn als we vrienden of collega's hebben die niet bang zijn om ons voor gevaarlijke of doodlopende zijwegen te waarschuwen. Die durven vragen: 'Is dat wat je wilt? Ben je dáárom op weg gegaan?' Vragen die wakker schudden en duidelijk maken: het zou anders kunnen. Dat is de

taak van de profeten die met hun verwijten en waarschuwingen altijd de mogelijkheid van een bekering doen oplichten. Profeten interpreteren wat zich in de wereld afspeelt, wat hun tijdgenoten door gewenning niet meer zien of als normaal beschouwen.

Iemand zal misschien zeggen: we zijn wel erg ver verdwaald van het doodlopende weggetje waarmee het artikel begon. Een profeet in de Bijbel is echter niet alleen degene die vreselijk tekeer gaat tegen onrechtvaardigheid en machtsmisbruik. Een profeet wil er in de eerste plaats op wijzen dat er altijd een weg is, voor zichzelf en voor anderen. Ook voor zichzelf, omdat hij of zij als mens onder de mensen niet sterker en beter is dan anderen en de gevaren kent die op gelovigen loeren: ontmoediging en ongeduld. Een profeet is vooral degene die ons de scheppende trouw van de Eeuwige in herinnering brengt. Daarmee laat hij ons de waarde en de inhoud ontdekken van woorden als vergeving, verzoening en, uiteindelijk, herwonnen vertrouwen.

*Yvonne Peyresaubes osa is augustines
van Sint Monica en woont in het klooster
Monicahof te Someren.*

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas osa en Anne Nij Bijvank osa



De deur door

Mireille is officieel opgenomen in de groep van Casella. Haar ouders, haar broer en schoonzusje, haar beste vrienden en vriendinnen en de pastoor van haar kerk in Bolsward waren door haar uitgenodigd om de speciale viering bij te wonen.

Tijdens de viering hebben we de volgende tekst gesproken: 'We willen je graag alle ruimte geven om dit jaar te ontdekken wat God met je voorheeft. Dat is geen eenzijdig proces maar een gedeelde vraag die ook een toets is voor onze gemeenschap. Dat God met ons mag zijn, nu en in de tijd die komt.'

Mireille zelf zei over haar komst naar Casella: 'Er opende zich een deur voor mij. Het was heel licht aan de andere kant van de deur. Ik ben er door gelopen. Ik weet niet wie hem open gezet heeft en wanneer, misschien was het een samenspel.' (MM)



Vaarbewijs

De zusters in Utrecht ontvingen een uitnodiging van goede vrienden die rondvaarten verzorgen over de Oude Gracht: een kapitein in wording moest examen doen en een aantal zusters mochten die middag met de rondvaart mee. Vanuit onze eigen werfkelder werden we op deskundige wijze aan boord geholpen en eenmaal binnen stond er koffie en gebak voor ons klaar. We genoten en blijkbaar de examencommissie ook, want de kapitein slaagde met een 9,5! Het vaarbewijs lag al klaar, met daarop de handtekeningen van twintig dankbare zusters augustinessen. (ANB)



Achter de geraniums? Toch maar niet!

In haar jonge jaren was boetseren haar hobby. Eenmaal volop aan het werk was er geen tijd meer, vond ze. Maar rond haar tachtigste levensjaar kwam bij zuster Marie Louise de vraag: zou het nog lukken? Weet ik nog wat ik toen geleerd heb? Bij haar vertrek naar Someren gingen er een paar emmers klei mee en het nodige materiaal. Ze kreeg een eigen hoekje in de hobbyruimte en sindsdien maakt ze kinderkopjes. Wie wil er nou niet zo'n schattig kopje van een kind of kleinkind? De verzorgsters van Witven, bezoekers, familie en vrienden van de zusters: de vragen blijven komen en met overgave en veel gevoel voor detail boetseert zuster Marie Louise het betreffende kind, met diverse foto's als hulpmiddel. Ze geniet zichtbaar van haar scheppende hobby en met haar heel veel mensen. (ANB)



Monique Mul

Oudorp (NH) 17 maart 1927

Someren 1 december 2017

Zuster Monique (Alida) Mul is opgegroeid in een warm, gastvrij gezin. Haar familie had een winkel met levensmiddelen en daarmee zat de handelsgeest er bij haar al vroeg in. Nadat Monique ingetreden was, bleef de band met haar familie sterk, zowel met broers en zussen als met hun kinderen en kleinkinderen. Ze heeft altijd met veel toewijding taken in de keuken en de wasserij gedaan en ging vaak op huisbezoek, waar ze bad en zong met de mensen. Haar handelsgeest werd ingezet als er dingen voor elkaar moesten komen: dan kwam ze met van alles thuis! Zingen was haar grootste talent, het liefst liedjes van Toon Hermans. Ze kon er de stemmingen van anderen en zichzelf mee beïnvloeden. Ook in Someren ging ze ontmoetingen aan met een lied. Als we nu 'Een ballonnetje dat danst in de wind' horen, dan denken we niet alleen aan Toon maar ook aan jou, Monique. Dank voor de mens die je was.

A woman with brown hair tied in a bun, smiling, stands next to a set of wide stone steps. She is wearing a long grey coat over a black top and blue jeans, with a black and white plaid scarf that has a fur-like trim. The steps are made of large grey stone blocks and have a wooden handrail. In the background, there is a green lawn and a house with a dark roof and white trim.

*Belijdenissen van
een buurtpastor*

In gesprek met Elizabeth van Dis

Evelien Meijs en Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Elizabeth van Dis, buurtpastor bij Stichting Buurtpastoraat Utrecht.

‘Kom binnen!’ Enthousiast opent Elizabeth de deur aan de Waterstraat, voorheen ingang van Meisjesstad. ‘We zitten nog niet zo lang in het gebouw van de zusters. Ik ken hen niet persoonlijk, maar voel wel een verbondenheid. We delen dezelfde geloofsbeleving in ons werk, de omgang met kwetsbare mensen en de ontmoetingen die daaruit volgen.’ Sinds 2015 is Elizabeth werkzaam als buurtpastor in de Rietveldbuurt in Hoograven. ‘Vanwege een groot onderhoudsproject moeten de bewoners in deze wijk tijdelijk hun huis uit. Dat levert veel stress op. Ik ben aanwezig in de buurt, bel aan, stel me voor en vraag of ik iets kan betekenen. Terwijl we samen dozen inpakken, komen de verhalen los. Zo trekken we op. Ik wacht af waar mensen zelf mee komen. Soms

is dat gewoon een praatje over het weer, soms een vluchttrauma, verslaving of eenzaamheid.’

In haar rol zoekt ze naar het opbouwen van een vertrouwensrelatie waarin mensen zichzelf kunnen en durven tonen. Is de functie van buurtpastor ook duidelijk voor degenen met wie ze werkt? ‘Voor sommigen ben ik het meisje in de buurt dat iedereen helpt. Anderen denken dat ik van de woningbouwvereniging ben. Bij een Marokkaanse jongen sta ik in zijn telefoon onder de naam ‘priester’. Ze lacht. ‘Mensen mogen mij een rol toebedelen, de bewoner bepaalt de agenda. Wat voor de ander op het spel staat, is leidend voor wie ik voor diegene kan zijn.’

Citaat 1:

Ik weet wat liefde is, maar als je mij vraagt wat liefde is, kan ik geen antwoord geven

‘Als het gaat om een woord als liefde... in mijn werk voel ik daar veel van, maar dat te verwoorden is heel lastig.’ Een korte stilte volgt, ze zoekt naar woorden. ‘Augustinus zegt: ik weet wat liefde is. Ik ook, denk ik. Ik weet wat ik mensen gun, hoe ik van ze kan houden. Ik ervaar dat in

de relaties die ik met hen opbouw, in de kleine waarderingen en in het vertrouwen dat ik ontvang. Het lijken misschien kleine dingen als ik ze nu zo benoem, maar in de context van die relatie en die bewoner zijn ze vaak enorm groot. De kern van geloven is voor mij het liefhebben van je naasten en daarin trouw zijn, ook als het moeilijk wordt. Dat laatste is de grote uitdaging, maar juist daarin voel ik dat ik ook het meeste terugkrijg. Juist bij de meest kwetsbare mensen en op de meest uitzichtloze plekken ervaar ik het meeste van God. Ik weet niet hoe dat komt. Ook Jezus begaf zich in dit soort plaatsen: in de rauwe werkelijkheid, daar waar weinig opgepoetst is en niets verscholen wordt. Dat kan erg pijnlijk zijn, maar ook heel puur en echt. Ik denk dat dit de kern van het evangelie is.'

Citaat 2:

Veel te laat heb ik jou lief gekregen

'In dit werk neem ik mezelf mee, ik ben mijn eigen instrument. Soms vind ik het moeilijk om los te laten. Veel van de mensen met wie ik werk hebben behoorlijk wat pijn gekend. Ze kregen mee om altijd te moeten vechten, ontvingen weinig bevestiging en kunnen dat daardoor ook moeilijk doorgeven aan hun kinderen. Door wie worden zij nog

bemind, liefgehad? Soms mag ik dat heel even zijn.

Aan de andere kant twijfel ik ook wel eens. Het duurt vaak lang voor ik het vertrouwen van mensen gewonnen heb. En soms lijken situaties zo uitzichtloos dat ik me afvraag of het wel zin heeft wat ik doe. Het komt altijd weer neer op de relatie met de ander en het vertrouwen dat daarin ontstaat. Wekenlang hielp ik een man die nauwelijks Nederlands sprak met schoonmaken, tot hij me op een dag een foto liet zien over de oorlog in zijn land. Daarna kwam het hele verhaal eruit. Met een Turkse vrouw dronk ik vele malen thee zonder dat het echt tot een gesprek kwam, tot ze me ineens begon te vertellen over de situatie van huiselijk geweld waarin ze zich bevond.

Mijn droom met dit werk is dat mensen opbloeien, de erkenning vinden die ze verdienen en de ruimte vinden om te zijn zoals ze bedoeld zijn. Het welzijn van ieder mens binnen de mogelijkheden van zijn of haar context, daar is het me om te doen. En als het niet goed gaat, wil ik er ook bij blijven. Het samen uithouden in het lijden.'



Als ik uit mijn raam kijk ...



... op het zeldzame moment dat ik daar de rust voor neem, dan denk ik wel eens: waar ben ik aan begonnen? Het leven met en bij Casella ervaar ik nog steeds als erg prettig. Natuurlijk zijn er lastige momenten, waarbij meningen botsen of tere gevoelens geraakt worden, maar dat gebeurt ook buiten het leven in een gemeenschap. Ik mis weinig uit de tijd voordat ik bij Casella kwam wonen, doordat ik nu steeds mensen om me heen heb. Daar geniet ik echt van.

Mireille de Vreeze

Toch vraag ik me dus af waar ik aan begonnen ben. Ik heb namelijk een extra baan aangenomen, naast mijn werk als postbezorger. Ik sta weer twee dagen per week voor de klas en dat kost me een hele hoop energie. De tweede week ging gelukkig al stukken beter dan de eerste week, maar alles om het les geven heen vraagt veel van me. En daar heb ik zo weinig ruimte voor, omdat ik ook mijn tijd in de gemeenschap wil steken. Gemeenschapsleven kost tijd, zei een van de zusters laatst, en niets is minder waar. Er gaat veel tijd in zitten, maar het levert zoveel fijns op. Als ik straks merk dat ik moet kiezen tussen die baan en Casella, omdat allebei niet meer gaat, dan weet ik het wel...

Mireille de Vreeze is meelevend lid van Casella en schrijft over haar uitzichten en inzichten.



More Sweetly Play the Dance - William Kentridge
EYE Filmmuseum, Amsterdam 2015
Foto: Hans Wilschut

Hoe zouden zij geloven zonder van hem te hebben gehoord (Romeinen 10,14)

Erik Borgman

Onlangs is monseigneur Frans Wiertz met emeritaat gegaan. Hij was behalve bisschop van Roermond ook voorzitter van de commissie die gaat over de relatie tussen de rooms-katholieke kerk en de media. Op zijn afscheidssymposium bij die commissie sprak ik over het openleggen van de traditie en de toekomst van de kerk.

Bisschop Wiertz heeft een lang interview gegeven aan journalist Christian van der Heijde, dat in boekvorm is verschenen. Het is, zo maakt de titel duidelijk, zijn 'missionair testament'. De bisschop herinnert ons onder meer aan het opmerkelijke stilvallen van het spreken over geloof en kerk in de tweede helft van de jaren zestig van de vorige eeuw. Het Tweede Vaticaans Concilie had duidelijk gemaakt dat het oude verhaal over geloof en de betekenis daarvan niet meer verteld kon worden. Een nieuw verhaal was echter niet beschikbaar. Vreemd is het dus niet dat velen stilvielen, maar het is wel een probleem. Immers, als je niet meer probeert uit te leggen welke betekenis je handelen heeft vanuit een gelovig perspectief, hoe moeten nieuwe generaties er dan begrip voor krijgen?

Sterker nog: hoe moet je er zelf dan opnieuw begrip van krijgen? Hoe kan je eigen inzicht groeien in wat je draagt en motiveert en aantrekt? Paulus zegt het zo helder: 'Hoe zouden zij geloven zonder van Hem te hebben gehoord? Hoe kan men van Hem horen, als niemand Hem verkondigt?' (Romeinen 10,14).

In het boek beschrijft bisschop Wiertz een gebeurtenis die hem als pastor aan het denken heeft gezet: 'Als ouders zich bij mij meldden om hun kindje te laten dopen, vroeg ik altijd waarom ze dat

Verlangen wekken naar wat ons door de traditie is toevertrouwd

wilden. Niet om het hun lastig te maken, maar om hun motivatie boven te krijgen. Totdat iemand zei: 'Beste pastoor, ik wil mijn kind laten dopen, maar waarom weet ik niet. Ik had gehoopt dat ú me dat nou eens kon zeggen!'

Het geheim ligt verborgen in de blik van Jezus op zijn volk

Touché! Het is de taak van ambtelijke voorgangers en professionele theologen om datgene wat ons door de traditie is toevertrouwd open te leggen, zodat het verlangen ernaar bij mensen gewekt wordt. Daarin hebben ze de afgelopen decennia jammerlijk gefaald. Het is tijd dat wij op onze schreden terugkeren.

Ademen op gloeiende as

Paus Franciscus schrijft in *Evangelii Gaudium*: 'Ik geloof dat het geheim (van het evangelie) verborgen ligt in de blik van Jezus op zijn volk.' Het is een blik 'die voorbij ziet aan hun zwakheden en hun fouten' en zo nieuwe mogelijkheden schept. Jezus vernieuwt door een misschien vergeten, misschien nooit echt ontwikkelde laag van verlangen in het bestaan van mensen opnieuw tot leven te wekken, niet door zijn visie op te leggen. In één van zijn door-de-weekse preekjes heeft de paus uitgelegd wat hij hiermee bedoelt: 'Jezus' blik verheft ons steeds, Hij wekt ons, Hij laat ons nooit waar we waren voordat wij hem ontmoetten. Hij neemt ook niet iets van je weg, Hij haalt je nooit naar beneden, vernedert je nooit, Hij nodigt je uit rechtop te staan. En door zijn liefde te

laten voelen geeft Hij de moed die nodig is om hem te volgen.'

Zo kijken is als blazen, als ademen op gloeiende as, meent de paus. Mensen voelen opnieuw het vuur dat gedooft leek, of misschien wel nooit echt is opgelaaid, maar dat wel degelijk in hun binnenste gloeit. Zo wist Jezus beschadigde mensen tot nieuw leven te wekken en mensen aan de rand van de samenleving tot bekering te brengen. Verkondiging die mensen opnieuw op weg helpt, is er niet op uit ze te overtuigen van een abstracte waarheid, maar beademt opnieuw de as van hun leven, zo, dat het vuur dat erin schuilt zuurstof krijgt en kan oplaaien.

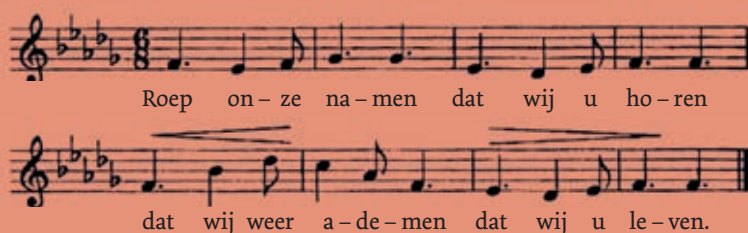
Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Femke Soethoudt



Roep onze namen



Tekst: Huub Oosterhuis

Muziek: Tom Löwenthal

Als we op een doodlopende weg zitten, is het lastig om te beslissen om het anders te doen. De macht van de gewoonte is sterk. Als het eigenlijk niet zo goed gaat, willen we dat eerst helemaal niet weten. Liever steken we onze kop in het zand, zoeken afleiding en gaan stug door. En toch zijn er signalen waardoor we wel moeten kijken, wel moeten voelen wat er aan de hand is. Ons lichaam gaat pijn doen, wordt moe en doet niet meer mee. God, roep onze namen, en roep ons tot een weg waarop we weer vrucht kunnen dragen.



ZinneBeeld

Tekst & beeld: Bernadette Herber

Ieder jaar maakt Atelier306 kerstkaarten, die we op school en aan familie verkopen voor een goed doel. Dit jaar is dat New Dutch Connections.

Leah schreef hierover: 'Tijdens het ontwerpen van de kaarten zaten we allemaal in ons eigen wereldje, op zoek naar een idee dat mensen een warm gevoel zou kunnen geven. Ik bedacht een dromenvanger, die ons beschermt tegen het duister in onze dromen. Mijn kaart zegt dat er achter de duisternis een kleurrijke droomwereld is, die wij zelf bedenken. Achterop zet ik een quote die mij erg aanspreekt: *Difficult roads often lead to beautiful destinations.*'

Bernadette Herber is docent Beeldende Vorming op het Sint Bonifatiuscollege in Utrecht. Jaarlijks werkt zij met een enthousiaste groep leerlingen in haar buitenschoolse Atelier 306, met wie ze ook een weekend naar Casella komt. Van de mooiste momenten in het Atelier brengt ze verslag uit voor Stad Gods. www.atelier306.com



Ondersteun de ToekomstAcademie

Stad Gods zet elk jaar één project in de schijnwerper op deze plek. Dit jaar is dat de ToekomstAcademie van New Dutch Connections. Deze stichting maakt gebruik van de ruimtes in het klooster aan de Waterstraat. De ToekomstAcademie biedt praktische trainingsprogramma's aan voor jonge (ex-)asielzoekers. In elk nummer vertelt een van de deelnemers over zijn of haar leven en de rol die New Dutch Connections daarin speelt. Met uw bijdrage kan de ToekomstAcademie onder andere laptops aanschaffen om te gebruiken in de IT-modules.



Hallo! Mijn naam is Toprak en ik ben 26 jaar. Ik kom uit Turkije, maar ik ben ook Koerdisch. Via New Dutch Connections volg ik Nederlandse lessen en deze worden gegeven op het ROC in Utrecht. Ik ben een hele positieve jongen. In mijn vrije tijd vind ik het leuk om te zwemmen en ik houd van theater, films en boeken. Bij theater vind ik de muzikale en biografische kant heel leuk, omdat mensen het echte leven spelen. Ik doe

veel vrijwilligerswerk, met name op kunstfestivals en op filmfestivals, waar ik heb verteld over Turkse en Koerdische films. Elke maandag werk ik ook als vrijwilliger in een bejaardentehuis. In het weekend doe ik het rustig aan: lekker op de bank hangen en tv kijken. Ik ben van beroep verpleger en dit zou ik ook graag in Nederland willen doen. Ik wil graag mensen helpen, zodat zij een gezond leven kunnen leiden. Oudere mensen vind ik het leukst om mee te werken, omdat het contact vaak makkelijk gaat, ze zijn aardig en niet zo complex. Ik houd van Nederland: het is een land met een goede democratie, weinig racistische mensen en vrij leven.

Maak uw gift over op:

NL76 INGB 0003 8244 29

U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Met Augustinus mee



Bedenk wat je God wilt gaan zeggen in je gebed zoals een zoon die rekent op de barmhartigheid van zijn vader. God was al bij je toen je overwoog te gaan bidden, net zoals Hij bij je is als je er echt mee begint. (Augustinus, preek 112A)

Ingrid van Neer-Bruggink

In het verhaal over de verloren zoon gaat de aandacht meestal uit naar de onverwacht grote barmhartigheid van de vader. Augustinus maakt echter een interessante opmerking over de zoon die het geld erdoor heeft gejaagd en nu een eenzame varkenshoeder is, hongerig terwijl de varkens zich volvreten: 'Uiteindelijk zag de zoon in waar hij was, wat hij had verloren, wie hij had gekwetst en op wie hij was afgestormd. Hij kwam tot zichzelf: eerst tot zichzelf en zo tot zijn vader.'

Het is belangrijk dat de zoon zich herpakt en niet blijft treuren. Hij wil weg uit deze situatie en gaat met een bescheiden verwachting terug naar zijn vader. Waar haalt hij die moed vandaan?

Volgens Augustinus kun je niet met God spreken als je niet eerst langs je eigen hart gaat, dat wil zeggen: in gesprek gaat met jezelf. Het wonderlijke van bidden is dat je tegenover God vaak eerlijker je fouten durft toe te geven dan in een gesprek van mens tot mens. Waarom durf je vrijuit te spreken? Omdat je je schuldgevoel blootlegt voor iemand die naar jou luistert, aan iemand die jij vertrouwt. God woont in je hart en God vergeeft je bij echt berouw.

Ingrid van Neer-Bruggink is medewerker van het Augustijns Instituut en redactielid bij het Augustijns Forum. Elk nummer bespreekt ze een citaat van Augustinus.

Augustinus een beeldverhaal

A young man with dark, curly hair, wearing a red tunic and a white toga, is sitting on a stone ledge in a library. He is holding an open book and looking down at it. In the background, two women in long robes are standing near a doorway.

Ik verdiepte mij in mijn studieboeken.

A close-up of the young man's face as he reads. His eyes are wide open, and he is looking intently at the text in the book.

Ik wilde heel graag uitblinken.

A close-up of the young man's face. He is looking up at a large, open book that is floating in the air above him. He has a surprised expression on his face.

Zo kwam ik in aanraking met het boek van een zekere Cicero, met als titel 'Hortensius'.

A close-up of the young man's face. He is looking up at a large, open book that is floating in the air above him. He has a surprised expression on his face.

Het boek nodigde me uit om van de wijsheid zelf te houden...

A close-up of the young man's face. He is looking up at a large, open book that is floating in the air above him. He has a surprised expression on his face.

...en om te proberen haar te bereiken, haar dan te grijpen...

A close-up of the young man's face. He is looking up at a large, open book that is floating in the air above him. He has a surprised expression on his face.

...en met alle kracht in mijn armen te sluiten.

A close-up of the young man's face. He is looking up at a large, open book that is floating in the air above him. He has a surprised expression on his face.

En ik stond in vuur en vlam.*



Het is eenvoudig.
Té eenvoudig!
Niet te vergelijken
met Cicero.

Met een vriend ga ik mee
naar de Manicheeërs.

Voor het eerst besloot ik de Heilige Schrift te bestuderen.
Ik wilde weten wat voor boek dat was.*



Je bent op zoek naar
de waarheid niet?
De Manicheeërs kunnen
je wel de weg wijzen.

Ze vertellen me daar
over de strijd tussen
goed en kwaad.



Over de kwade krachten en hoe
de vorst van het duister regeert
in het rijk van de duisternis.

Waar denk jij
dat het kwaad
vandaan komt?

Dit staat tegenover
het rijk van het licht
waarin God heerst.



Wordt vervolgd

Op de koffie met Sebastiaan Hexspoor

Evelien Plaisier en Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Een jaar of vijf geleden ontstond de Taizéwerkgroep, waar ik via via bij terecht ben gekomen. Voor de eerste Taizéviering die we organiseerden, was er nog helemaal niet zo veel belangstelling, maar we werden er zelf door geraakt en dat was genoeg. Deze bijzondere ervaring vormde een goede basis om verder te gaan. Inmiddels bezoeken veel meer mensen de Taizéviering en hebben we ook al een hoop nieuwe dingen bedacht. Zo eten we nu voor de viering met elkaar, hebben we Taizéweekenden georganiseerd, en hebben we al twee keer een solidariteitsviering in het ziekenhuis gehouden. Allemaal mooie ervaringen! De 'gewone' Taizévieringen in Casella lopen nu bijna als vanzelf. Ik vind het dan ook een goed moment om me uit de werkgroep terug te trekken en ruimte te geven aan nieuwe mensen met nieuwe ideeën. Ik zal de vieringen wel regelmatig blijven bezoeken: ze vormen ankermomenten van stilte en meditatie, waarin je los komt van wat de wereld van je verlangt en vraagt. Of: wat je dént dat de wereld verlangt en vraagt.

